

BELGISCHЕ SENAAT

VERGADERING VAN 11 FEBRUARI 1926

Verslag uit naam der Commissie van Financiën, belast met het onderzoek van het Wetsontwerp houdende goedkeuring van de Overeenkomst gesloten te Washington op 18 Augustus 1925 voor de terugbetaling van de schulden van België jegens de Vereenigde Staten van Amerika.

(Zie n°s 15, 126 en de Handelingen van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, vergaderingen van 27 Januari, 4 en 10 Februari 1926.)

Aanwezig : De heeren LAFONTAINE, voorzitter; BARNICH, COOLS, Graaf DE BROUCHOVEN DE BERGEYCK, DE BROUCKERE, DELANNOY, Graaf DE LIMBURG STIRUM, Baron DE MÉVIUS, L'ESPRET, FÉRON, Baron HOUTART, HUISMAN VAN DEN NEST, MOYERSON, SEELIGER, VAN OVERBERGH en FRANÇOIS, verslaggever.

MEVROUW, MIJNE HEEREN.

De stukken van de Kamer der Volksvertegenwoordigers bovenaan dit Verslag vermeld, namelijk de klare, methodische en duidelijke *Memorie van Toelichting*, ondertekend door de geachte Ministers van Buitenlandsche Zaken en van Financiën samen, en het helder verslag van oud-minister Henri Jaspar, zullen volstaan om diegenen onder U in te lichten, die een beredeneerde overtuiging willen opdoen over een vraag die veel inkt heeft doen vloeien, veel dwalingen en ook onrechtvaardigheden heeft doen zeggen en schrijven.

De belangrijke redevoeringen uitgesproken in de andere Kamer, zoowel in Juli 1925 op het oogenblik dat de onderhandelaars van de besproken overeenkomst voor Amerika zouden scheepgaan, als in den loop der laatste vergaderingen, verdienen volledig herlezen te worden om rechtmatig te kunnen oordeelen over de voorgelegde vragen :

a) Is het oogenblik gekomen om onze schuld aan Amerika te consolideeren ;

b) Hebben wij bevredigende voorwaarden verkregen ;

c) Welke is de terugslag van het besproken akkoord.

* * *

Uwe Commissie, Mevrouw, Mijne Heeren, heeft zich bezig gehouden met de onderscheiden voormelde uitzichten van het ingewikkeld vraagstuk dat ongeveer een jaar geleden gesteld werd.

Het land verkeerde in een onrustbarende onzekerheid :

1° Ten opzichte van het bepaald bedrag van zijn verbintenissen ;

2° Ten opzichte van de vervaldagen van zijn vroegere schuld, waarvan het grootste deel op zicht kon gevorderd worden ;

3° Ten opzichte van verschuldigde interesten zoo voor het verleden als voor de toekomst.

Men moest ontkomen aan de onzekerheid inzake het bedrag en de modaliteiten van onze schuld. Stellig had de uitvoering van artikel 232 van het *Verdrag van Versailles* door Frankrijk en Engeland, ons vrijgesteld van een aanzienlijk deel onzer oorlogsschuld.

Deze bedroeg bij den wapenstilstand bijna een milliard dollars, juist :

\$ 928,559,000 waarvan

\$ 392,533,000 door Engeland geleend,

\$ 364,246,000 door Frankrijk geleend en

\$ 171,780,000 door de Vereenigde Staten geleend.

Ongeveer 80 t. h. van onze oorlogsschuld werd dus aan Duitschland opgedragen, minder dan 20 t. h. bleven verschuldigd aan de Vereenigde Staten, wier voorschotten slechts op 6 April 1917 begonnen.

Van de 172 millioen dollar die wij hen verschuldigd waren, werden 139 1/2 millioen besteed aan de bevoorrading en den bijstand van de Belgische bevolking, hetzij ongeveer 81-20 t. h. van het geheel.

Een lid van de Commissie deed hierbij opmerken dat volgens het internationaal recht de bevoorrading van het bezette gebied ten laste valt van den bezetter en dus gerechtelijk ten laste van Duitschland moest vallen.

Het niet ratificeren van het Verdrag van Versailles door het Congres der Vereenigde Staten liet deze schuld feitelijk ten onzen laste.

De Commissie hadde stellig liever gehad dat de Vereenigde Staten het Verdrag van Versailles hadden geratificeerd en, evenals Engeland en Frankrijk, artikel 232 hadden toegepast, waardoor de oorlogsschulden van België ten laste van Duitschland worden gelegd. Zij hadde zich vooral gelukkig geacht een algemeene overeenkomst tot kwijtschelding der geallieerde schulden aan uwe goedkeuring te kunnen voorleggen. Doch, het eenig vraagstuk dat verleden jaar kon en moest opgelost worden, was de regeling onzer schuld ten opzichte der Vereenigde Staten.

Een lid der Commissie heeft, zooals de heer Franck in de Kamer, het advies uitgedrukt dat wij beter zouden gewacht hebben, om nut te halen uit

de voordeelen die andere schuldenaars mochten bekomen. Doch, er werd in herinnering gebracht dat, op de twintig landen die schuld hebben aan Amerika, zes vóór ons waren in onderhandeling getreden met de *Commissie tot regeling van vreemde oorlogsschulden*. En trouwens, wij hadden ten slotte ons oogeblik om te onderhandelen niet te kiezen.

De Memorie van toelichting brengt in herinnering hoe wij, op 22 April 1925, evenals al de schuldenaars van Amerika, doch in vrij lastige omstandigheden voor ons, werden genoopt te onderhandelen; hoe op 5 Mei de Amerikaansche Regeering aandrang en hoe op 31 Mei eene nota de voorwaarden bepaalde waarin wij zouden mogen onderhandelen.

Bij het begin van zijn verslag beschrijft de heer Jaspar de ontroering door deze vordering verwekt, omdat de openbare meening in België niet op de hoogte was van den wezenlijken toestand. Die ontroering was gewettigd.

En nochtans, hadden wij er belang bij langer te talmen, en kunnen wij er de Vereenigde Staten een verwijt van maken dat zij van hunnen kant angstvallig bezorgd waren dit vraagstuk te zien regelen?

Gewis hadden wij er belang bij te onderhandelen, vermits zulks het hoofdzakelijk en wettig vereischte was, waarvan iedere nieuwe leening in de Vereenigde Staten afhing.

Wij hadden er belang bij, zonder verder dralen, eene schuld te consolideeren die door het gebrek aan juiste gegevens betreffende haar huidig bedrag (vervallen interesten inbegrepen), haar vervalltermijn en hare toekomstige lasten, ons afhankelijk maakte niet alleen van de willekeur van den schuldeischer, doch vooral van de voorwaarden van de wereldmarkt der kapitalen.

In dien zin heeft men terecht kunnen verklaren dat de overeenkomst ons heeft « bevrijd ». Ons internationaal crediet werd hierdoor merkkelijk verstevigd en alleen het sluiten der Over-

eenkomst heeft de Regeering in staat gesteld de saneering van onzen geldomloop aan te vatten.

*
* *

Men heeft de houding der Regeering van de Vereenigde Staten streng beoordeeld, daar zij ons plotseling onze oorlogs- en naoorlogsche schuld vordert, en betaling eischt onzer schuld van vóór den wapenstilstand, spijs de onderteekening van het Verdrag van Versailles door President Wilson en de « aanbeveling » in zijn schrijven van 16 Juni 1919 vervat. In den schoot uwer Commissie werd er nadruk gelegd op het feit dat de vordering werd gesteld juist vóór de uitgifte van de leening, die wij in de Vereenigde Staten hadden aangegaan.

Rechtvaardigheidshalve moet men zich plaatsen op het standpunt der huidige Regeering van de Vereenigde Staten, die stond tegenover het niet-ratificeeren van het Verdrag van Versailles door het Congres, en het oprichten eener Commissie tot regeling van vreemde oorlogsschulden, aan dewelke de Amerikaansche openbare meening strenge regels had opgedrongen.

Bovendien moet men wel inzien dat de Regeering der Vereenigde Staten voor eene balans stond waarop, als actief, de oorlogsschulden der geallieerden voorkwamen, en als passief, de « Liberty-Bonds » onder het publiek in omloop gebracht om de aan de geallieerden voorgeschoten dollars in te zamelen. Om op het actief eene som te schrappen, diende er op het passief een overeenstemmende post afgeschaft; het eenig middel om dit te bereiken, was het heffen van zware belastingen die zouden toelaten de « Liberty-Bonds » in ruime mate af te lossen. Iedere toegeving aan de schuldenaars der Vereenigde Staten moest op den Amerikaanschen belastingschuldige drukken. Welnu, in Amerika evenals in Europa, vallen de belastingen niet in den smaak van het volk, en de Regeer-

ringen zijn vaak niet bij machte eene belastingpolitiek te doen zegevieren, die aan de uitzuigende klasse der oorlogsrijken het aandeel hunner winsten ontnemt, dat het land noodig heeft.

Meer nog, de politieke tegenstrevers der Amerikaansche regeering beloofden aan de kiezers dat de fiscale lasten zouden verzacht worden, indien de geallieerden hun schulden betaalden; zij legden er nadruk op dat het nooit de bedoeling was geweest dat de zelfs aan de Belgen verschoten gelden een geschenk konden zijn; dat regelmatige schatkistbons door de geallieerde regeeringen werden onderteekend, dat Duitschland niet meer bij machte was eer te doen aan de bons die president Wilson had aangeraden te aanvaarden tot vernietiging der Belgische oorlogsschuld.

In een zekere pers gaf men bedekt te kennen dat de ons toevertrouwde fondsen werden aangewend voor weelde-uitgaven, voor militaristische en imperialistische doeleinden...

De Regeering der Vereenigde Staten, ondanks dezen veldtocht die hier al te weinig is gekend, was zich van den werkelijken toestand bewust. Dit moge onder meer blijken uit het *Jaarlijksche Verslag van den Secretaris des Thesaurie, over den toestand der Financiën in het dienstjaar dat eindigt op 30 Juni 1925*.

Dit verslag krijgt een ongemeene beteekenis door dat de heer Andrew W. Mellon, secretaris van de Thesaurie, juist voorzitter was van de *Commissie voor de buitenlandsche oorlogsschulden*.

De uiteenzetting van de voorwaarden waarin, in 1922 reeds, de Commissie werd samengesteld; van de regelen die haar werden opgelegd; van de wijze waarop zij aangezocht werd de Amerikaansche bankiers te verzoeken in geen enkele leening meer toe te stemmen in de landen die hunne schuld niet hebben geconsolideerd, dit alles is van het hoogste belang en werpt een hel licht op het vraagstuk dat wij onderzoeken.

Wat vooral België betreft, wijst het verslag van den heer Mellon op de voornaamste data van de onderhandelingen betreffende het verdrag van Versailles. Het verslag luidt onder meer als volgt :

« Gedurende het critische tijdperk van de Vredesconferentie, werd België ertoe gebracht, grootendeels op aandringen van President Wilson, zijn eisch om schadeloosstelling te verminderen van \$ 1,000,000,000 op \$ 500,000,000 en af te zien van zijn vraag om intrekking van de 6,200,000,000 goudmark, op voorwaarde dat Groot-Brittanië en de Vereenigde Staten de schulden van vóór den wapenstilstand zouden kwijtschelden en zich tot Duitschland zouden wenden voor de terugbetaling van de verschuldigde bedragen. »

Na te hebben gewezen op den brief van 16 Juni 1919 en verklaard hoe het Verdrag van Versailles niet werd geratificeerd, gaat het verslag voort :

« De vraag of België diende vrijgesteld van zijne verplichting zijne schuld van vóór den wapenstilstand te voldoen, werd afzonderlijk voorgelegd aan het Congres door President Wilson in eene mededeeling op 22 Februari 1921, enkele dagen vóór het einde van zijn mandaat, maar werd nooit in overweging genomen.

» Ofschoon de afgevaardigden van België bij de Vredesconferentie wisten dat de actie van President Wilson, bij de onderhandeling over het Vredesverdrag en het treffen van deze schikking afhankelijk was van de ratificatie, kon toch niet worden voorzien dat de President eenige moeilijkheid zou ondervinden om die ratificatie van de Vereenigde Staten te bekomen.

» In België heeft de « man in the street » steeds het niet ratificeeren door de Vereenigde Staten van de verbintenis van President Wilson beschouwd als een woordbreuk (a breach of faith).

» Ofschoon de Commissie zich reken-schap geeft van het feit dat geen enkele wettelijke verplichting op de Vereenigde

Staten woog als gevolg van de verzekering aan België tijdens de vredesconferentie gegeven, toch was zij overtuigd dat een zware zedelijke verantwoordelijkheid op de Amerikaansche Regeering rustte nadat, op aanstichting van President Wilson, België had afgezien van eischen waarin het anders had kunnen slagen. Er was een wezenlijk onderscheid tusschen de Belgische schuld van vóór den wapenstilstand en al de schulden der overige landen jegens de Vereenigde Staten. »

Dat is de formeele erkenning van de stelling door den heer Hymans verdedigd en bekrachtigd door den heer Vandervelde, Minister van Buitenlandsche Zaken, in de Kamervergadering van 15 Juli 1925.

Om zich een duidelijk beeld te vormen van de geestesgesteldheid waarin de Amerikanen met onze afgevaardigden te Washington hebben onderhandeld, leze men een redevoering uitgesproken te New-York door den heer Frank B. Kellog, secretaris der Vereenigde Staten, op 14 December 1925.

De heer Kellog betoogt dat een regeling der schulden noodzakelijk was, « niet alleen met het oog op de binnenlandsche politiek van de Vereenigde Staten, doch ook om Europa te herstellen, om het internationaal crediet te handhaven, om de valuta te stabiliseeren, om de begrotingen in evenwicht te brengen, om de nijverheid in Europa herop te beuren.

« Het staat vast, voegt de Staatssecretaris er bij, dat de meeste landen meer dan de Vereenigde Staten hebben geleden, omdat zij het oorlogsterrein waren en verwoest werden. Toch mag men niet vergeten dat, zonder de tusschenkomst van de Vereenigde Staten, het verlies van deze natiën oneindig grooter ware geweest. En de groote trekken van onze tusschenkomst mogen niet uit het oog verloren worden. Wij hebben twee miljoen manschappen naar het buitenland gezonden en hebben onze economische krachten en onze soldaten tot de uiterste

grens gemobiliseerd. In de korte spanne tijds van twee jaar hebben de Vereenigde Staten bijna 30 milliarden dollar voor den oorlog uitgegeven en meer dan 10 milliarden aan hunne bondgenooten geleend. Tijdens den oorlog en gedurende twee jaar daarna hebben wij op ons volk belastingen doen drukken die even hoog en vaak veel hooger waren dan die van om het even welke Europeesche natie.

» Wanneer wij aan onze eigen burgers 10 milliarden dollar hebben ontleend, om die aan de vreemde regeeringen te leenen, hebben wij dit gedaan mits duidelijke schikkingen te treffen voor de terugbetaling, op verzoek overigens van de vreemde regeeringen die wenschten dat deze financieele medewerking zou worden verwezenlijkt onder vorm van leening en niet van onderstand. Het Amerikaansche volk betaalt heden belastingen om aan de verplichtingen te voldoen die zijne Regeering aldus op haar had genomen . »

Door berekeningen werd er uitgemaakt dat gedurende de tien volgende jaren België aan de Vereenigde Staten een globaal bedrag van ongeveer 67 miljoen 800,000 dollars zal betalen, terwijl de Amerikaansche belastingschuldige ongeveer 173,000,000 dollars zal moeten opbrengen om het tekort te dekken op de Belgische Bons, die gedurende dit tijdperk vervallen.

De huidige globale waarde der betalingen door België te doen, omgezet in « Liberty Bonds », zou 226,020,000 dollars bedragen. Het verschil tusschen deze som en die van 473,400,000 dollars, totaal der bons die de globale Belgische schuld dekken, zegge 247,300,000 dollars, vertegenwoordigt een waarlijk belangrijk offer vanwege het Amerikaansche volk.

* * *

Na aldus te hebben kennis genomen van de meening der Amerikanen over de te Washington gesloten overeenkomst, en daarbij rekening houdend van de scherpe gispingen ten opzichte onzer onderhandelaars en onzer Regeering, alsmede ten opzichte der Regeering van de Vereenigde Staten, heeft uwe Commissie zich afgevraagd of waarlijk de bekomen voorwaarden ongunstig waren. Zij vestigt de aandacht van den Senaat op twee hoofdzaken betreffende de schuld van vóór den wapenstilstand.

1° De betalingen, door België te ontvangen krachtens het Dawesplan en krachtens artikel 4 der op 14 Januari 1925 te Parijs gesloten overeenkomst, overtreffen ieder jaar de aan de Vereenigde Staten te storten sommen.

Onderstaande tabel levert hiervan het bewijs :

	Sommen te betalen aan de Vereenigde Staten.	Sommen te ontvangen van Duitschland.
1 ^e annuïteit	1.000.000	1.378.000
2 ^e —	1.000.000	1.584.000
3 ^e —	1.250.000	1.553.000
4 ^e —	2.250.000	3.323.000
5 ^e —	2.750.000	3.323.000
6 ^e , 7 ^e en volgende	2.900.000	3.323.000

2° Zoo de aanbevelingen van President Wilson door het Amerikaansch Congres waren bekrachtigd geworden, waren wij dadelijk ontslagen van onze gansche schuld van vóór den wapenstilstand, zegge 171,780,000 dollars.

Doch, blijkens de Memorie van Toelichting, bedroeg de volledige waarde onzer schuld op 15 Juni 1925 :

1 ^o Vóór de overeenkomst (blz. 1 der Memorie van Toelichting) \$	484.000.000
2 ^o Na de overeenkomst (blz. 5 der Memorie van Toelichting) .	193.000.000

Wij bekomen dus een vermindering van \$	291.000.000
De aanbevelingen van President Wilson ontsloegen ons van.	171.000.000

Wij verkrijgen dus daarenboven eene vermindering van . \$	120.000.000

die slaat op onze schuld van na den wapenstilstand, schuld van zuiveren handelsaard.

Niets verzekert ons dat wij meer zouden hebben bekomen, indien onze oorlogsschuld op rekening van Duitschland was gebracht.

Verscheidene leden der Commissie verklaarden zich echter niet tevreden en hekelden heftig onze schuldeischers. Wij moeten nochtans erkennen dat wij — niet hulp gelden hebben aangevraagd, — doch wel in den vereischten vorm leeningen hebben aangegaan. Betalen wij eerst ; nadien zullen wij het recht hebben onze schuldeischers te beoordeelen !

* * *

Om een bepaalde meening te hebben, over de U voorgelegde overeenkomst, zult gij U, Mevrouw en Mijne Heeren, herinneren dat, zoo wij de Vereenigde Staten hebben gekend als schuldeischers, die hetgeen hun verschuldigd is opvorderen met strengheid doch ook met den geest van rechtvaardigheid, dien wij pas in herinnering brachten, wij echter die Vereenigde Staten ook gekend hebben

als menschlievend en bereid om mede te helpen tot al de groote internationale werken van bijstand, onderwijs en solidariteit.

Het is niet uit uw geheugen gegaan, dat de politieke mannen en financiers van ginds, met dewelke wij thans besprekingen voeren en nog zullen voeren over het herstel van België, ons talrijk ter hulp zijn gekomen tijdens den oorlog als inrichters van het *Commission for Relief in Belgium*, en naderhand als moedige en belanglooze soldaten. Uwe Commissie vraagt U de hier volgende indrukwekkende cijfers van de globale financieële omzetting der C. R. B. te herlezen.

Gij zult er in zien dat de Amerikaansche Thesaurie een financieel aandeel heeft gehad van 55 t. h. der verrichtingen door de vreemde regeeringen voor rekening der onze gedaan, dat de Vereenigde Staten voor 29.6 t. h. hebben deel genomen aan de giften in geld aan de C. R. B. en voor 89.5 t. h. aan de giften in natura (kleedingstukken, eetwaren, enz.).

Fondsen ontvangen door de « Commission for Relief in Belgium ».

(Handelend in België en in het Noorden van Frankrijk.)

A. — *Toelagen der Regeeringen.* (Leeningen aan België en aan Frankrijk) :

1 ^o Door de Thesaurie der Vereenigde Staten	\$ 386.632.260,44	55.1 %	
2 ^o Door de Britsche Thesaurie	109.045.328,73	15.6 %	
3 ^o » Fransche »	204.862.854,21	29.3 %	
	<u>\$ 700.540.443,38</u>	<u>100.0 %</u>	
Totaal der toelagen der Regeeringen	\$ 700.540.443,38	78.4 %	

B. — *Wereldliefdadigheid :*

a) In geld :

1 ^o Van de Vereenigde Staten	\$ 6.051.859,82	29.6 %	
2 ^o Van het Britsche Rijk	23.574.748,91	66.2 %	
3 ^o Van verschillende bronnen	863.713,07	4.2 %	
	<u>\$ 20.490.321,80</u>	<u>100.0 %</u>	

b) In natura :

1 ^o Van de Vereenigde Staten	\$ 28.469.167,17	89.5 %	
2 ^o Van het Britsche Rijk	3.066.285,94	9.7 %	
3 ^o Van verschillende bronnen	265.060,60	0.8 %	
	<u>\$ 31.800.513,71</u>	<u>100.0 %</u>	

Totaal der wereldliefdadigheid \$ 52.290.835,51 5.8 %

Het zij :

1 ^o Van de Vereenigde Staten	\$ 34.521.026,99	66.0 %	
2 ^o Van het Britsche Rijk	16.641.034,85	31.8 %	
3 ^o Van verschillende bronnen	1.128.773,67	2.2 %	
Totaal	<u>\$ 52.290.835,51</u>	<u>100.0 %</u>	

C. — *Handelsverrichtingen :*

Kwijtscheldingen aan bijzondere in België 6.328.328,30 0.7 %

D. — *Opbrengst der verrichtingen en winst :*

Beschikbaar voor de liefdadigheid	135.637.543,21	15.1 %	
Algemeen totaal der ontvangsten	<u>\$ 894.797.150,40</u>	<u>100.0 %</u>	

*
* *

Vanwege een volk dat bij machte is een zoo doelmatige hulp te verleenen en blijk te geven van broederlijkheid voor onzen nood, schijnt het werkelijk niet dat wij moeten vreezen dat het ons in den steek zou laten bij onze poging tot saneering, bij onze moedige herstelling.

Wij hebben het recht aan dat volk te vragen gewetensvol de toekomst in te zien die voor ons nog zoo dreigend is.

Gevaar van niet uitvoering door Duitschland van het Dawesplan, waarvan Amerika de voornaamste ontwerper is.

Wij weten dat onze onderhandelaars vruchteloos voor die gebeurlijkheid een uitdrukkelijke verbintenis gevraagd hebben om de besproken overeenkomst aan een herziening te onderwerpen. Doch indien de Amerikaansche *Commissie der*

Schulden beweerde dat zij bij machte was de naleving van onze verbintenissen voor de toekomst saam te knopen met de verwezenlijking der verplichtingen die Duitschland heeft onderschreven met het Dawesplan aan te nemen, toch hebben wij het recht te gelooven dat de Amerikaansche meening zich in dit geval niet tegen een herziening zal verzetten. Gansch de toekomst van België en de waarde zelf van de schuld-vordering der Vereenigde Staten zijn er mee gemoeid.

* *

De ons voorgelegde overeenkomst werd opgesteld met de overwegende bekommring de betalingen die wij te doen hebben derwijze te regelen dat de overdrachten geen al te groot gevaar zouden opleveren voor onze munt die thans gestabiliseerd wordt.

Toch valt te vreezen dat de ophooping der overdrachten voortspruitende uit deze overeenkomst, uit vroegere schulden, uit aankopen van levensmiddelen en grondstoffen in de toekomst, uit beleggingen die de Amerikanen in België schijnen te willen doen, een der donkerste punten aan onzen financieelen gezicht-einder zijn.

Zoo de Vereenigde Staten willen dat wij hun zouden betalen zonder ons uit te putten, dan moeten zij inzien dat :

1° Zij onzen uitvoer moeten bevorderen, hetzij in hun land, hetzij bij afnemers die zij ons kunnen helpen vinden, door hun credieten toe te staan, enz. ;

2° Zij den invoer van onze waren in hun land moeten toelaten zonder prohibitieve rechten.

Dit zijn namelijk de besluiten van het jongste Congres te Brussel van de Internationale Kamers van Koophandel;

3° Zij voor hunne beleggingen ten

onzent, geen bankleeningen moeten in overweging nemen, op korten termijn en met zware en talrijke renten, doch beleggingen op zeer langen termijn en zelfs definitieve beleggingen, waarvan de renten dienen om de zaken die zij in stand houden te bevorderen.

* *

Al te veel banden binden ons aan de Vereenigde Staten opdat wij zouden mogen twijfelen aan de bestendige verstandhouding van beide landen met het oog op de eerlijke uitvoering van de Overeenkomst van Washington. Wij kunnen ons slechts voldaan verklaren over deze Overeenkomst, en onze dankbetuigingen en gelukwensen uitdrukken aan de Belgische afgevaardigden, die zich naar Washington hebben begeven en de eer hadden, volgens de onderrichtingen van een vooruitziende Regeering, een overeenkomst te onderteekenen die een eerste stap was naar de saneering van onzen financieelen toestand.

De Belgische Natie treedt zedelijk sterker en met een verstevigd internationaal crediet uit de moeilijkheden die zij heeft ontmoet tijdens de onderhandelingen die hebben geleid tot de Overeenkomst met de Vereenigde Staten. Het Belgische volk kan dus het bereikte resultaat als gunstig beschouwen.

Uwe Commissie, Mevrouw en Mijne Heeren, heeft de eer U voor te stellen het eenig artikel van het ontwerp eenvoudig goed te keuren, zooals het door de Kamer der Volksvertegenwoordigers werd aangenomen met 116 stemmen tegen 6 en 19 onthoudingen.

De Verslaggever, De Voorzitter,
A. FRANÇOIS. H. LAFONTAINE.